Сидів я над річкою
Да й дивився в воду;
Чому радощей ніколи
Я не бачив зроду?
Думав, гадав: за що б долі
Так мене карати?
Чи я хотів кого вбити,
Або що б одняти
Худобу в кого чужую
Або що б украсти?
Мабуть, прийдеться нещасним
Мені вже й пропасти.
Хвиля була превелика,
Вітер так і гонить;
Аж пором став серед річки
І з міста не сходить.
Були й жінки на поромі,
Були й чоловіки;
Кричать: "Тягніть разом, люди,
Пропадем навіки!"
Аж на пором хвиля плеще;
Вітер реве, свище,
Пливуть вони дуже тихо,
І к берегу ближче.
Дивлюсь, човничок маленький
Із хвиля маняє;
Зовсім стане його видно,
А після й — немає.
Тягли пором по канату
Й шостами спирали;
Да й то сливе вже ік півдню
К берегу пристали.
Мордувалися ізранку
І всі потомились;
Як вилізли вже на берег,

Аж перехрестились.
І сила ж була велика,
Да все було важко:
Як же тому, що в човнику,
Як же тому тяжко!..
Неборашний, проти хвилі
Сам він гонить човен;
І ізверху вода плеще,
І ізнизу повен.
Став він ближче й до берега
Уже підпливати;
Да не вспіє сам він гребти
Й воду виливати;
Завертівся кругом човен
Да й перевернувся;
Бовть у воду, бідолашний, —
І не схаменувся.
Виниряв разів із тричі.
"Ой рятуйте, пробі!" —
Кричав він, сердешний, дуже,
Кричав ік народу.
"От-тако, — тільки сказали, —
От тобі й нажився!
Недалеко й до берега,
Да ба — утопився".
Я був кинувсь рятувати,
Так плавать не вмію;
Дак не думав, що й я в світі
Дак десь околію.
І мені так люди скажуть:
"От тобі нажився!
Хотів іще ожениться,
От тобі й женився!.."